

Rachel Abbottová

DŮM NA ÚTESU

Tímhle vše skončí.
Někdo z nás musí zemřít.

MLADÁ FRONTA

Dům na útesu

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

Dům na útesu – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Rachel Abbottová

DŮM NA ÚTESU

Rachel Abbottová

DŮM NA ÚTESU

MLADÁ FRONTA

Přeložil Milan Lžička

AND SO IT BEGINS © 2018 Black Dot Publishing Limited

First published in 2018 by WILDFIRE

An imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP

Translation © Milan Lžička, 2019

ISBN 978-80-204-5275-7 tištěná kniha

ISBN 978-80-204-5585-7 ePub

ISBN 978-80-204-5587-1 Mobi

ISBN 978-80-204-5586-4 PDF

Prolog

I

Tímhle vše skončí.

Už je mi to jasné: někdo z nás musí zemřít.

Některá úmrtí jsou nevyhnutelná. Jiným se dá zabránit. A pak jsou tragédie, které všechno drtí vlastní setrvačností, které po vypuknutí nabírají sílu a působí újmu za újmu, ztrátu za ztrátou.

Ano. Je načase se vším skoncovat.

II

Konečně ve voze zavládl klid. Stephanii se podařilo Jasona umlčet výhrůžkou, že pokud nepřestane mlít pantem, zastaví u krajnice a vyhodí ho ven. Ať se na stanici vrátí třeba pěšky. Nebylo to ovšem příjemné ticho a Stephanie svírala volant křečovitě v prstech. Pootevřela okénko, aby trochu vyvětrala dusno v kabině, a když nasála do plic vlhký mořský vánek, ucítla lehoulinkou vůni vln, které se pod nimi rozbíjely o skaliska.

Jen klid, nabádal ji hlas v duchu. *Nebude to jako poslední.*

„Takže podle vás asi půjde o domácí násilí, paní seržantko?“ vstoupil jí do myšlenek Jasonův hlas. „Na to je to tady trochu moc nóbl, ne? Tihle se určitě nehádají kvůli prachům.“

Jason založil ruce, jako by tím bylo řečeno všechno, a Stephanie měla chuť se ho zeptat, jestli vůbec při výcviku poslouchal. Strašně nerada brala do akce nováčky, zvláště takhle umíněné a pomýlené.

„Někdo zavolal na tísňovou linku a jakási žena křičela o pomoc – víc zatím nevíme. Pak telefon umlkl. Podle bezpečnostní služby, která komplex hlídá, to tam vypadá jak ve Fort Knoxu, takže je nepravděpodobné, že by se dovnitř někdo vloupal.“

Stephanie moc dobře věděla, co to znamená. S člověkem, před nímž žena potřebovala zachránit, už měla tu čest.

„Na místě už je hlídkový vůz a čeká tam jejich člověk, aby nás pustil dovnitř, takže brzo zjistíme, která bije,“ řekla.

Až moc brzo. Vlastně ani nevěděla, jestli chce zjistit pravdu.

Pod pneumatikami jim křupal šterk a keře lemující úzkou příjezdovou cestu ozařoval svit měsíce v úplňku, který vykoul zpoza mraků. Když zabočila, spatřila před nimi dlouhou bílou zeď, vysokou asi šest metrů a s obřími dvoukřídlými dřevěnými dveřmi uprostřed.

„Co je tohle za podivnost?“ žasl Jason při pohledu na neobvyklou stavbu.

„To je zadní stěna domu.“

„Vždyť tady není jediné okno. Proč by někdo stavěl barák bez oken?“

„Uvnitř všechno pochopíš, Jasone.“

Koutkem oka zahlédla, jak k ní natočil hlavu. „Takže vy tenhle barák znáte?“

Stephanie přikývla. Na chvíli, kdy ji sem přivolali posledně, se jí ani trochu nechtělo myslet a v duchu se modlila, aby dnes nešlo o něco podobného. Jenže volání o pomoc nikdy nevěstí nic dobrého a tenhle dům ji i přes svůj půvab děsil.

Zastavila vedle vozu, který měl na boku logo bezpečnostní služby. Z auta vyskočil hubený mladíček s výrazným akné.

Prokristapána, pomyslela si. *Dvě mimina za cenu jednoho.*

„Seržantka Stephanie Kingová,“ představila se. „Máte klíč?“

Mladík přikývl. „Jsem Gary Salter. Z bezpečnostní služby.“

Na to bych sama nepřišla.

„Zkoušel jste zvonit?“ zeptala se. Gary nervózně těkal očima zleva doprava.

„Nevěděl jsem, jestli mám, nebo ne.“

„Nejspíš jste se zachoval správně,“ odpověděla Stephanie. „Nevíme, co se uvnitř děje, a bez posil byste byl zranitelný. Vraťte se do auta, Gary. Dokud nezjistíme, jak se věci mají, nemůžeme dopustit, abyste nám to tam celé pošlapal.“

Stephanie důrazně zmáčkla tlačítko zvonku, sehnula hlavu a naslouchala, jestli k ní zevnitř nedolehne známky pohybu. Všude panoval naprostý klid. Zkusila tedy štěstí ještě jednou, pak vsunula do zámku klíč a otočila jím.

Zaslechla, jak Gary za jejími zády vyskočil z auta.

„Mají tam alarm,“ zvolal. „Kód je 140329.“

Stephanie přikývla a otevřela dveře dokořán. Alarm se nacházel hned ve vchodu, nebyl ale aktivovaný. Otevřela tedy vnitřní dveře, vešla do domu a hned za ní i Jason. V chodbě byla tma, odnikud se neozývala ani hláška. Hrobové ticho dávalo tušit, že je budova důkladně odhlučňena, a když zavolala, zněl její hlas otupěle, mrtvolně.

Z pootevřených dveří, které vedly do hlavního obývacího pokoje, jak Stephanie věděla z dřívějších, se linul paprsek světla. Jednou rukou se přidržovala zdi a blížila se k pokoji. „Haló? Policie!“ zavolala. Pak dvoukřídlé dveře na konci chodby otevřela dokořán a zničehonic se tma kolem nich rozptýlila.

„A krucinál!“ ulevil si Jason a Stephanie přesně věděla, co tím myslí. Výjev, který před sebou spatřili, byl stejně ohromující, jako když se jí tenhle pohled naskytl posledně. Ze vstupní strany sice dům neměl žádná okna, ovšem zadní stěnu obrovského obytného prostoru tvořila jediná tabule skla. Na černavém moři hluboko pod srázem se zrcadlil zářící měsíc a celý dům působil dojmem, jako by byl zavěšený vysoko nad oceánem.

„Na kochání výhledem nemáme čas, mladej. Haló!“ zakřičela znova. „Policie. Je někdo doma?“ Všude bylo ticho. „Pojď, Jasone, omrkneme to tady.“

Celý rozlehlý prostor, v němž se ocitli, byl dispozičně volně řešený, nacházela se v něm ultramoderní kuchyně, jídelní stůl pro zhruba dvacítku lidí a několik pohovek. Právě v tu chvíli se měsíc schoval za mrak, a tak Stephanie sáhla po vypínači, aby rozsvítila. Nic se nestalo.

„Sakra,“ zamumlala. „Skoč pro baterku – a fofrem. Já zatím půjdu dolů obhlédnout ložnice. Přijď tam za mnou.“

Jason se vrátil ke dveřím, Stephanie pomalu došla ke schodišti a chytila se hladkého ocelového zábradlí. Záblo ji v prstech.

„Policie!“ zavolala. „Pane Northe – jste tady?“ Neuniklo jí, že její hlas postrádá sebevědomí, a v duchu proklela vzpomínky na tenhle dům. „Pane Northe?“ křikla znova.

Přestože na tísňovou linku zavolala žena, Stephanie znala pouze Northovo jméno, a aspoň pokud věděla, znova se neoženil.

Znenadání opět vykoul měsíc a jeho odraz na temných vodách byl opravdu podmanivý, Stephanie se ale otočila zpět ke schodišti a v pravici zvedla obušek. Levačkou se pevně přidržovala zábradlí, opatrně sestupovala po skleněných schodech a cestou opakovala své volání.

Něco se tady stalo. Cítila to v kostech.

Věděla, že se v tomhle podlaží nacházejí ložnice a na druhém konci chodby se vine další schodiště, které vede do suterénu. Doufala, že do něj nebude muset znova sejít.

Zaslechla za sebou dusot kroků a otočila se přímo do ostřejého kuželu světla silné baterky, proto zvedla ruku a zastínila si před září oči.

„Pardon, paní seržantko.“ Jasonovi se maličko chvěl hlas, jako by byl buďto vystrašený, nebo nedočkavý. Ani nechtěla vědět, která možnost platí.

Stephanie znova zavolala do ticha. Dosud si pamatovala, kde je hlavní ložnice. Když tu byla naposled, zely dveře dokořán, na posteli seděl North, měl sklopenou hlavu a třásla se mu ramena.

Natáhla nohu a zlehka do dveří šťouchla.

Baterku ani nepotřebovali. Okny sahajícími od podlahy až ke stropu zaléval místnost měsíční svit, umocněný mihotavou nažloutlou září tuctu svíček, strategicky rozmístěných kolem dokola pokoje.

„Ježíšmarjá!“

Rouhavým slůvkem, které Jason zašeptal, bylo řečeno vše. Na posteli se válela změť lůžkovin omotaných kolem nohou a rukou dvou lidí – z místa, kde Stephanie stála, nedokázala rozeznat, jestli jde o muže nebo ženy. Kovový pach potvrzoval, co před sebou vidí. Obě těla byla nehybná a bělostné povlečení nasáklé hustou tmavou krví.

Přestože panovala vlháká noc, Stephanie cítila, jak ji zamrazilo v zátylku, a ztěžka polkla. Co se tady u všech všudy stalo? Pojednou ji přepadlo nutkání z pokoje prchnout, utéct před brutálním výjevem, který se jí naskytl.

Chtě nechtě se zhluboka nadechla, otočila se k Jasonovi a tiše ho požádala, aby se vrátil nahoru a všechno ohlásil. Ani nepotřebovala zrcátko, aby se dovtípila, že hrůza v jeho vytrěštěných očích je odrazem toho, jak se tváří sama.

Když z pokoje odešel, zaslechla Stephanie zvuk, ze kterého se jí zjezily všechny chloupky na ruce. Byl to nářek velmi malého dítěte. Prudce se otočila ke dveřím a snažila se rozeznat, odkud přichází. Věděla, že musí dítě najít, nezdálo se jí ale, že by plakalo bolestí nebo utrpením, a před odchodem z téhle místnosti bylo potřeba udělat ještě jednu věc – dojít k zakrvácené posteli a dotekem zkontrolovat, zda jsou oba lidé mrtví, i když o tom víceméně nepochybovala. Rozstřík krve na stěně připomínal podivuhodnou abstraktní malbu

a vazké rudé šplíchance zdobily i černobílou fotografii jakési blondýny, snímek v nadživotní velikosti visící na čestném místě přímo nad oběma nešťastníky.

Stephanie se zhluboka nadechla a krůček po krůčku se blížila k nehybným tělům.

Zprvu měla dojem, že se jí něco zdá. Jedna z nohou zacukala. A hned vzápětí se nářek dítěte promísil s hlubším, sytějšíм zvukem. Kdosi zasténal bolestí. A to přímo na posteli.

Jeden z nich přežil.

PRVNÍ ČÁST

Před třemi měsíci

Začalo to drobnými krutostmi. Nastavenou nohou a výkřikem bolesti, když koleno narazilo na zem. Našel v tom zalíbení. Podobné schválnosti byly čím dál častější a drsnější. A s každou další surovostí jako by jeho radost sílila.

Spatřím tu fotku z druhé strany ulice. Vyplňuje výlohu galerie, visí na tenkých drátcích, až se skoro zdá, jako by se vznášela ve vzduchu. Je to černobílý snímek tváře jakési dívky, jejíž tělo na černém pozadí připomíná pouhý stín. Obraz je schválně co nejkontrastnější, aby každá vyvýšená ploška kůže – lícní kost, nos, špička brady – zářila oslnivě bílou barvou, zatímco všechny prolákliny působí temně a tajuplně.

Zastavím se na chodníku a dívám se. Galerie je malá, o nic větší než obchůdky po obou stranách – v jednom prodávají exkluzivní dorty, druhý má ve výkladu vystavené krámy, které si lidé kupují na dovolenou a které po dvoutýdenní rekreaci u moře zcela pozbývají smyslu: nafukovací žraloci, plážové míče, co prasknou, hned jak do nich někdo kopne, křiklavě růžové matrace a pestrobarevní draci, kteří nejspíš nikdy nevzlétnou.

Galerie oproti tomu působí kultivovaně, její šedý vývěsní štít zdobí pouhá dvě slůvka vyvedená úplně vpravo, skoro jako by se za svou přítomnost omlouvala: Marcus North.

Nevím, jak dlouho už tu stojím a koukám, ale ta fotka mě oslovuje. Vůbec nevnímám chaotický provoz kolem sebe, přejdu úzkou ulici a zastavím se před výlohou. Na dlouhou chvíli se ztrácím ve vzpomínkách na minulost, nakonec ale otevřu dveře a vkročím dovnitř. Je to úchvatný prostor, jehož ponuře šedé stěny se táhnou daleko dozadu. Tmavou omítku narušuje každých pár metrů cihlový sloup. Fotografie zavěšené na zdech jsou diskrétně nasvícené shora a i přes absenci barev kypí životem.

Jeden snímek mě přitahuje, a tak po třech schůdcích pomalu sestoupím do útrob galerie a upírám pohled na obraz dvou malých dětí, jednoho černého, druhého bílého, které si spolu hrají. Černá ruka jako by hladila bílou tvář, zatímco bílá ruka spočívá na černé noze. I tento záběr je výrazně kontrastní a úsměvy dětských zoubků chytanou člověka za srdce.

Každý z cihlových sloupů zdobí malá mosazná plastika: veprůvá hlava, vrásčitá ruka, noha tanečnice ohnutá v koleni. A na každé z plastik visí ty nejoriginálnější a nejkrásnější stříbrné šperky, jaké jsem kdy viděla. Z ptačího křídla splývá dlouhý řetízek se zvlněnými články, prasečí rypák je propíchnutý náušnicí s drahokamem.

Někoho za sebou vycítím, a tak se ohlédnou.

Krátké fuchsiově růžové šaty bez rukávů, které má žena za mými zády na sobě, ostře kontrastují s monochromatickostí galerie. Má krátce střižené, skoro až vyholené vlasy, odbarvené do zářivě bílého odstínu. Jako by mě sevřela pohledem a nechtěla pustit. Její světle šedé, jiskřivé, obrovské oči mě bedlivě pozorují.

Vím, kdo to je. Cleo Northová.

„Můžu něčím posloužit,“ zeptá se, „anebo se chcete jen dívat?“

Usmívá se, je to však profesionální úsměv prodavačky, postrádá upřímnou vřelost. Odkášlu si a v duchu se na sebe zlobím, jak rozechvělé mám nervy, pak si ale připomenu, proč tady jsem, a když opět vystoupám do schůdků a podám jí ruku, úzkost trochu poleví. Dlaň má na dotek chladnou.

„Evie Clarková,“ představím se. „Chtěla jsem se na vlastní oči přesvědčit, jestli jsou fotografie Marcuse Northa opravdu tak dobré, jak jsem slyšela.“

Šedé oči se maličko přimhouří. „Jsem Cleo Northová, Marcusova sestra. Podle mě zjistíte, že jsou nejspíš ještě lepší. Můžu se zeptat, jak jste jeho tvorbu objevila?“

Usměju se a mezi prsty si zkroutím pramínek dlouhých blond vlasů, které oproti zářivé bělobě Cleina účesu působí až křiklavě žlutě.

„Nedávno jsem dělala nějaké rešerše a narazila jsem v místních novinách na článek o Marcusovi. Byla jste v něm uvedená jako jeho obchodní manažerka.“

„Takže jste místní?“ zeptá se a její udivený výraz naznačuje, že by mě v tom případě měla znát.

„Ne, jsem z Londýna. Jeden známý tady ale byl na dovolené a ty noviny si přivezl s sebou. Text o Marcusovi mě zaujal, a tak jsem se rozhodla, že se sem rozjedu a osobně si jeho fotografie prohlédnu. Hledám totiž někoho, kdo by se mnou nafotil sérii snímků,“ usměju se na Cleo. Vím, že to zní příšerně ješitně. „Jsou pro mého otce, jenže kdybych to nechala na něm, nejspíš bychom se dočkali tuctových strojených portrétů, a tak jsem ho poprosila, jestli bych fotografa mohla vybrat sama.“

Zahlédnu v jejích očích záblesk znepokojení, který rychle překryje dalším úsměvem. „Nejsem si jistá, jestli Marcus momentálně podobné portrétní zakázky přijímá. Poslední dobou se zaměřuje spíš na reportážní fotografii, dělá fotky, které sdělují nějaký příběh. Tyhle,“ ukazuje rukou na portrétní snímky rozvěšené po galerii, „jsou převážně ukázky jeho starší tvorby.“

Přikyvuju, jako že rozumím. „Tak co kdybych si s ním promluvila a řekla mu, o co mi jde? Otec má slušné konexe, a pokud se mu bude výsledek líbit, určitě o tom milerád ztratí slovo.“

Vidím v jejích očích nerozhodnost. Má s bratrem velké plány – jak jsem se dozvěděla z článku –, a tak si ji potřebuju nějak získat.

„Pokud by to pomohlo, netoužím vyloženě po studiových záběrech. Ráda bych spíš větší množství fotek pořízených v různou dobu na různých místech a s odlišnou náladou. Nechci nic předvídatelného nebo až moc aranžovaného.“

Cleo jako by se maličko dotklo, že si snad myslím, že by Marcus dokázal fotit nudně.

„Nejspíš sama vidíte, že jeho snímky rozhodně nejsou tuctové. Je velmi vyhledávaný, jak si asi dovedete představit.“

Teprve po dalších deseti minutách rafinovaného přemlouvání a nevysloveném příslibu vylepšení Marcusovy pověsti Cleo roztaje a začínám u ní vidět záchvův dychtivosti. Je mi

jasné, že stávající poptávku po jeho tvorbě výrazně nadsadila – poslední rok a půl žije Marcus víceméně v ústraní –, a spatřuju v jejích očích ctižádost. Ne pro sebe, ale pro Marcuse. Víím, že už jsem ji dostala na svou stranu.

„Na jakém dalším postupu se tedy dohodneme?“ zeptá se a poprvé od mého příchodu se upřímně usměje. Dosud mě to nenapadlo, ale vzhledem k tomu, co Marcuse potkalo, je možné, že někteří lidé do galerie chodí v naději, že ho tu zahlédnou, že v jeho tváři spatří vepsanou tragédii. Cleo už snad ale věří, že je můj zájem skutečný.

„Potřebuju se s Marcusem sejít, abych pochopila, jak pracuje, abych zjistila, jestli se naše představy shodují a hlavně – a to by mohl být největší kámen úrazu – jestli odpovídají očekáváním mého otce.“

„Určitě nebude zklamáný. Zkusila bych s Marcusem promluvit a pak se vám ozvala.“

Zatvářím se zklamaně. „Nechci to moc protahovat. Pokud nemá zájem, ráda bych se to dozvěděla hned, abych nemarnila čas. Chtěla bych se s ním sejít ještě dnes, pokud by to šlo.“

Vidím, že ji taková představa znepokojuje, nakonec ale souhlasí, že mi s ním teď hned domluví schůzku, a vytáhne telefon. Z jejího výrazu poznám, že Marcus není nápadem zrovna nadšený. Odvracím se, jako bych si ničeho nevšimla. Cleo se snaží vesele a usměvavě šveholit a já poodcházím dál do galerie, aby mohla bratra zpracovat v soukromí.

Konečně hovor ukončí a zaculí se na mě. „Už ví, že se s ním chcete dnes sejít, a souhlasí. Bývá do své práce hodně ponořený a občas může působit až trochu odměřeně, to už je holt zřejmě součást umělecké náтуры.“

Omlouvá ho, ještě než jsem se s ním setkala, já se ale jen chápavě usmívám.

Když mi dá jeho adresu, rozloučím se a v duchu cítím, že se s Cleo rozhodně nevidím naposled. Napadne mě, že se za

Marcusem Northem vydám pěšky, abych si cestou utřídila myšlenky a vymyslela, jak ho přesvědčit, ať mou zakázku přijme.

Když stoupám po strmé cestě vedoucí k jeho domu, shlédnu na pláž. V písku si hrají děti, se smíchem a křikem se noří do chladného moře a cákají na maminky a tatínky, kterým se studená voda až tak nezamlouvá. Závidím jim tu bezstarostnost. Nevzpomínám si, že bych někdy jako dítě byla taky taková.

Po hrubém štěrku se ploužím do svahu, až zahlédnu mohutnou bělostnou zeď, za níž bydlí Marcus North, dobře ovšem vím, že si na tohle sídlo nevydělal fotografováním. Nikde není ani jediné okno, jsem si ale jistá, že z opačné strany zdi to bude vypadat docela jinak. Dům trůní na hraně útesu a výhledy budou určitě brát dech.

Dojdu k bytelným dřevěným dveřím a zvednu levou pěst, abych na ně zaklepala. Když do dřeva tluču, ruka mě mučivě, nesnesitelně bolí. Přesto buším dál a současně volám. Víím, že musím přestat – musím dlaň šetřit. Jenže to nejde, a čím usilovněji na dveře klepu, tím je bolest ruky trýznivější.

Vtom mě palčivá bolest vytrhne ze spánku navozeného léky, spolu s ním se rozplynou i poslední zbytky snu a já si uvědomím, že kromě bolesti v ruce není nic skutečné. Nestojím přede dveřmi domu Marcuse Northa. Jsem přímo v něm – ležím v posteli ve zšeřelé místnosti s obrovitým oknem a výhledem na moře. Levou ruku mám od zápěstí až po konečky prstů v sádře a bolí mě jako čert. Účinek analgetik zřejmě odezněl, cítím úmorné tepání a taky touhu podrbat si svědící kůži, ke které se nedostanu.

Mám spleené oči. Zřejmě jsem ve spánku při vzpomínce na ten den brečela. Každá vteřina mého snu byla opakováním dne bezmála před dvěma roky, všechno přesně odpovídalo až do chvíle, než jsem zvedla ruku a zaklepala. V tom

okamžiku se bodává bolest, kvůli které teď až tajím dech, prolnula se snem, ten vjem se vmísil do příběhu a přerušil poslední okamžiky.

Chtěla bych se do toho okamžiku znova pohroužit – připomenout si, co bylo pak, a přesvědčit sebe sama, že veškerá rozhodnutí, která jsem od toho dne udělala, byla správná. Ta tenoučká vlákénka ale jedno po druhém praskají a mně je jasné, že i kdybych dokázala opět usnout, je jen minimální šance, že bych se znova ocitla za těmi dveřmi a čekala, až mi někdo otevře. Sen se rozplynul.

„Evie?“ Normálně tak sebejistý hlas najednou zní váhavě, ustaraně.

„Jsem vzhůru. Můžeš dál.“ Oči nechávám zavřené. Nechci vidět, jak je Cleo dokonalá, když vím, že sama nejspíš vypadám příšerně. „Je Lulu v pořádku?“

„Jo. Zrovna spí, jinak je to ale hotový andílek. Nepotřebuješ něco?“ Zamíří k posteli a já cítím, jak nade mnou stojí, přesto se na ni nepodívám. „Máš úplně zalepené oči – kde máš něco na mytí? Můžu tě dát trochu do pořádku, jestli chceš.“

„V koupelně.“ Najednou se mi hrozně těžce mluví, a když už vím, že je Lulu v pořádku, nepřeju si nic jiného, než aby Cleo odešla.

„Tady nic nevidím,“ zavolá zpoza dveří.

„Říká se tomu mýdlo,“ odpovím.

Ani jí nemusím vidět do obličeje, abych vycítila, jak si nad mou uštěpačností odfrkla. Občas ji prostě ráda vytáčím.

Cleo dává svou dokonalost na odiv jako brnění, jako tvrdou, lesklou ulitu kauri, kterou jsem minulý týden našla na pláži a věnovala Lulu – neproniknutelnou, ale krásnou. Navenek je na ní všechno odvážné, výrazné – počínaje nabílo odbarvenými vlasy a konče dokonalým líčením i živými barvami šatů. Zažila jsem, jak na ni lidé na ulici zírají a přemítají,

co může být tahle bezchybná bytost zač, a přitom netuší, že i kdyby se snažili sebevíc, nemají šanci dostat se k ní blíž. Ke skutečné Cleo se smí přiblížit jen hrstka vyvolených – a já mezi nimi nejsem.

Slyším, jak se pokojem vrací k posteli.

„Mám tady navlhčenou vatou. To by mělo stačit.“ Když mi jemně otírá oči, ani se nehnu. Nechci, aby na mě sahala. Nikdy k sobě nebudeme mít blízko, ze všech sil se ale snažíme předstírat opak a v tuhle chvíli cítím, že je její zájem opravdový. Váhavě sedí na kraji postele, chvíli mlčí a pak mi položí otázku, kterou jsem čekala.

„Určitě nemám zavolat Markovi?“

Jakmile zmíní jeho jméno, opět se ocitám ve snu – stojím před vysokými dveřmi v dlouhé bílé zdi a tluču na dřevo. Tentokrát se tam ale vracím ve vzpomínkách. Bohužel jsem plně při smyslech a přemýšlím, jak ten čas letí. Kolik z toho všeho, co se od té doby odehrálo, jsem vytěsnila z mysli?

Muž, který mi toho dne otevřel, vypadal jako troska – byl špinavý, neupravený a na tváři mu rašilo tří- nebo čtyřdenní strniště, které nemělo nic společného s nedbalou elegancí.

„Marcus North?“ zeptala jsem se.

„Ne, to nejsem. Jmenuju se Mark. S K na konci. Tím jsem vždycky byl a vždycky budu.“

To už jsem věděla, nedošlo mi ale, že na rozdíl od jiných nepředstírá urozenější původ, než jaký ve skutečnosti má.

„Pardon,“ omluvila jsem se. „Tak tedy Mark North?“

Když si prohrábl mastné vlasy, zůstaly mu trčet. „Promiňte. Moje ségra si myslí, že jako Marcus budu lidem připadat zajímavější. Já měl za to, že podstatná je hlavně kvalita mých fotek, ale co nadělám.“

Kratičkou vzpomínku na ten den opět rozptýlí Cleo, která chce, abych jí odpověděla na otázku, jestli má zavolat Marko-